

ZÁVĚREČNÁ ZPRÁVA Z HODNOCENÍ DOPADŮ

REGULACE (RIA)

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění pozdějších předpisů

1. Základní identifikační údaje

Název návrhu:

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách) ve znění pozdějších předpisů

Zpracovatel / zástupce předkladatele:

Ministerstvo průmyslu a obchodu

Předpokládaný termín nabytí účinnosti, v případě dělené účinnosti rozveďte

leden 2019, leden 2021

Implementace práva EU: NE

2. Cíl návrhu zákona

Účelem návrhu novely zákona je odstranění stavu, kdy na velkou skupinu subjektů podnikatelské veřejnosti může být při striktním výkladu právní normy nahlíženo jako na distributory pohonných hmot, přestože se v případě jejich činnosti o distribuci v pravém smyslu slova nejedná. Při takovém výkladu musí vůči státní správě dotčené subjekty strpět povinnosti, které je nadbytečně ekonomicky zatěžují, například povinnost skládat kauci až 20 milionů Kč, jakožto ochranu státu před teoretickým daňovým deliktem. Záměrem je odstranění nadbytečných požadavků na plnění povinností uložených v zákoně distributorům těm subjektům, které svou činností neohrožují výkon daňové správy, kvůli které byl institut distributora do legislativy zapracován. Striktní definice distributora pohonných hmot činí určité problémy i státní správě v oblasti insolvenčního řízení při prodeji pohonných hmot insolvenčním správcem po prohlášení konkursu na distributora pohonných hmot. Součástí cílů pro dosažení zlepšené právní úpravy je i zpřesnění definice a evidence výdeje pohonných hmot a také míst, kde k této činnosti dochází. Dalším účelem návrhu novely zákona je zpřesnění podmínek evidence dobíjecích stanic pro elektromobilní vozidla tak, aby tato nová a dynamicky se rozvíjející podnikatelská aktivita byla exaktněji definována a získaná data sdílena v rámci státní správy pro výkazní účely včetně povinností vůči Evropské komisi a také další žádoucí osvětu veřejnosti. Pohonné hmoty jsou již ze své podstaty obecně nebezpečné chemické látky ohrožující zdraví a životní prostředí. Proto je nezbytné zákonem stanovit pravidla

pro manipulaci s nimi a zajistit, že nakládání s nimi se odehrává na místech a v zařízeních k tomuto účelu konstruovaných a schválených. Za tím účelem je nutné definovat činnosti, spojené s plněním přepravních nádrží cisternových automobilů či kontejnerů a stanovit ta zařízení, která jsou pro takovou činnost konstruována a povolena. Těmi nejsou čerpací stanice, jejichž prvotní poslání je prodej pohonných hmot do nádrží vozidel konečných uživatelů.

3. Agregované dopady návrhu zákona

3.1 Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty: NE

3.2 Dopady na podnikatelské subjekty: Ano

Podnikatelské subjekty, kterých se týká část navrhovaných úprav zákona stanovující výjimky z definice distributora pohonných hmot, získají větší právní jistotu při výkonu své podnikatelské činnosti. Jedná se, bez rozlišení velikosti dotčených právnických osob i fyzických podnikatelů, zejména o zaměstnavatele, kteří svým zaměstnancům umožňují užívání služebních automobilů i pro soukromé účely podle zákona o daních z příjmů, přičemž jim účtují pohonné hmoty soukromě spotřebované. Stejný dopad má navrhovaná změna i na pronajímatele vozidel, strojů a zařízení, ke kterým jsou dodávány pohonné hmoty v rámci nájemního vztahu. Ani v jednom z těchto případů nedochází a nemůže docházet k daňovým deliktům dotčenými subjekty a jejich vynětí z definice distributora je tedy oprávněné.

U provozovatelů výdejních jednotek pohonných hmot pak návrh novely zákona předpokládá vedení evidence o vydaných pohonných hmotách pro potřebu vlastní i potřebu daňově spřízněných subjektů. Podle informací, které poskytly zejména profesní asociace podnikatelů, které se touto činností zabývají, je taková, evidence vedena již dnes, návrh novely zákona o pohonných hmotách ji pouze umožňuje zpřístupnit příslušným kontrolním orgánům, což je požadavek zcela legitimní. Nepředpokládá se, že by vedení evidence výdeje pohonných hmot nově významně zatížilo dotčené subjekty. V návrhu novely zákona není zakotvena ani žádná další výkazní povinnost výdeje pohonných hmot vůči státní správě. U nové povinnosti evidovat výdejní jednotky v evidenci Ministerstva průmyslu a obchodu se rovněž neočekává zásadní zatížení podnikatelských subjektů, které výdejní jednotky vlastní. Již v současné databázi čerpacích stanic v ČR vedené Ministerstvem průmyslu a obchodu, je evidováno více než 3000 zařízení, která mají charakter neveřejných čerpacích stanic, a tedy reprezentují právě výdejní jednotky svých vlastníků.

V návrhu uvažované změny zákona o pohonných hmotách nebudou mít žádný dopad na trh práce.

3.3 Dopady na mezinárodní konkurenceschopnost ČR: Ne

...

3.4 Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje): Ne
...
3.5 Sociální dopady: Ne

3.6 Dopady na spotřebitele: Ne
3.7 Dopady na životní prostředí: Ano
Jelikož návrh zákona nově a srovnatelně s čerpacími stanicemi přiřazuje vlastníkům výdejních jednotek povinnost zajistit, aby při provozu výdejní jednotky nedošlo k ohrožení života nebo zdraví osob, jejich majetku nebo životního prostředí, mělo by to mít pozitivní dopad na oblast životního prostředí.
3.8 Dopady ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti žen a mužů: Ne

3.9 Dopady na výkon státní statistické služby: Ne

3.10 Korupční rizika: Ne

3.11 Dopady na bezpečnost nebo obranu státu: Ne

Hodnocení dopadů regulace

1. Důvod předložení a cíle

1.1. Název

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění pozdějších předpisů.

1.2. Definice problému

Předchozí novela zákona o pohonných hmotách, projednávaná v letech 2016 a 2017 a vydaná ve Sbírce zákonů pod č. 157/2017 Sb., byla transpoziční novelou směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU z 22. října 2014. Zejména z časových a také věcně neujasněných požadavků na straně podnikatelské veřejnosti, nemohly být do předchozí novely zapracovány změny plynoucí z praxe průběžné aplikace zákona o pohonných hmotách. Z těchto důvodů bylo až nyní přistoupeno k řešení plynoucích z oprávněných požadavků státní správy i podnikatelské veřejnosti a vycházejících z poznatků dále nashromážděných při uplatňování zákonných pravidel nakládání s pohonnými hmotami.

Řešeno má být postavení privátních subjektů, které při striktním výkladu legislativy mohou být definičně posouzeny jako distributoři pohonných hmot, jakkoli věcně se v jejich případě o praktickou distribuci nejedná.

V první řadě jde o širokou podnikatelskou skupinu zaměstnavatelů, kteří v rámci své činnosti poskytují pohonné hmoty svým zaměstnancům i při užívání služebních vozidel pro soukromé účely. Tato činnost probíhá v podnikatelské sféře již velmi dlouhou dobu, ale opakovaně vystavuje podnikatelské subjekty, po přijetí novely zákona o pohonných hmotách v roce 2015, riziku striktního výkladu definic zákona, které do něj byly vloženy z důvodů nutné ochrany hospodářství před daňovými delikty a tedy i uplatnění velmi citelných sankcí při porušení zejména daňové kázně.

Další skupinou, čelící podobné situaci jako předchozí, jsou podnikatelé, kteří poskytují pohonné hmoty v přímé souvislosti s pronájmem svých vozidel, zařízení a strojů nájemcům. I v této skupině jde o častou a opakovanou činnost, které se věnují zejména leasingové společnosti.

Kromě podnikatelské sféry striktní definice distributora pohonných hmot však určité problémy činí i státní správě v oblasti insolvenčního řízení při prodeji pohonných hmot insolvenčním správcem po prohlášení konkursu na distributora pohonných hmot nebo při prodeji pohonné hmoty správním orgánem nebo organizační složkou státu. Problém spíše než jeho častý výskyt se skrývá v samotné podstatě, kdy zástupce státní správy přeci nesmí

vykonávat činnost v rozporu se zákonem tím, že nebude plnit podmínky pro takovou činnost státem po ostatních požadované.

V podobném postavení právní nejistoty v důsledku nedostatečného definičního podchycení jako předcházející dvě skupiny podnikatelů, se při přísném výkladu legislativy nacházejí i subjekty, které pohonné hmoty neprodávají, ale pouze vydávají ze svých zařízení do vlastních vozidel a to včetně zásobování strojů a zařízení vykonávající pracovní činnost v terénu. Jedná se o subjekty podnikající například v oblasti zemědělství, stavebnictví a lesním průmyslu. V některých případech pak tyto subjekty poskytují pohonné hmoty i svým sesterským či dceřiným společnostem, které jsou součástí skupiny podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty. Evidence takových výdejních zařízení je nutná pro účely kontrolní činnosti státní správy, jakkoli počet nově vznikajících výdejních jednotek není dramatický a většina z nich je již nyní vedena v evidenci Ministerstva průmyslu a obchodu v kategorii neveřejných čerpacích stanic. Objem pohonných hmot obhospodařovaný výdejnými jednotkami lze předpokládat v rozsahu kolem 1/3 celého trhu v ČR, tedy přibližně 1,5 milionu tun, převážně motorové nafty. Jedná se o spotřebu zejména zemědělské prvovýroby a profesionální silniční dopravy zboží a osob. Nakládání s pohonnými hmotami v tomto rozsahu vyžaduje od státní správy minimálně znalost způsobu manipulace s nimi a míst, kde k ní dochází. V aktuálních tržních cenách se tento objem pohybuje v částkách přesahujících ročně 40 miliard Kč včetně daní (počítáno při maloobchodní ceně nafty 33,00 Kč/litr).

Nad rámec výše uvedených důvodů je vhodné novelou zákona upravit i problematiku využití zemního plynu včetně zkapalněného a biometanu v dopravě. Toto nové odvětví alternativních paliv se teprve rozvíjí a je žádoucí mu poskytnout pevnou oporu v zákoně, aby mohlo úspěšně plnit svou úlohu náhrady části fosilních paliv v dopravě. Zejména u biometanu jde o první snahy o jeho uplatnění jako paliva buď přímým využitím ve vozidlech, nebo přimícháváním do plynárenské soustavy a o započítávání pozitivních vlivů do oblasti životního prostředí.

Taktéž je účelné precizněji specifikovat povinnosti registrace a poskytování dat provozovateli dobíjecích stanic pro potřeby státní správy.

1.3. Popis existujícího právního stavu

Současná právní úprava je nedostatečná z pohledu právní jistoty části podnikatelské sféry, která při své činnosti nakládá s pohonnými hmotami a při striktním uplatnění zákona by se na ni vztahovala definice distributora pohonných hmot, jakkoli tuto činnost prakticky nevykonává. Praxe též identifikuje potřebu definice výdeje pohonných hmot a podchycení míst, kde k němu dochází.

Proto je vhodné v zákoně o pohonných hmotách upravit výjimky v definicích distributora, aby bylo zamezeno možné neoprávněné újmě části podnikatelské veřejnosti. Současná verze definice distributora splnila svou funkci, kterou bylo nutné do zákona zavést na

základě získaných zkušeností státní správy o rozsahu daňových deliktů páchaných některými subjekty při krácení či vyhýbání se platbě spotřebních daní a daní z přidané hodnoty tím, že distribuční přepravek pohonných hmot probíhaly řetěžením obchodních transakcí do neprůhledných struktur s tím, že v průběhu času se staly daňové povinnosti z transakce nevyhmatelné pro zánik fiktivní či účelově založené společnosti začleněné do řetězového obchodu. Rozsah daňových ztrát vyčíslila státní správa v částkách mezi 3 – 8 miliardami Kč ročně. Na takový stav bylo nutné urychleně reagovat změnou zákona, která účinně nežádoucí stav napravila. Vedlejším efektem však bylo nezamýšlené vystavení jiné části podnikatelské veřejnosti právní nejistotě plynoucí z její činnosti, která není prvoplánově distribuční, jakkoli ji lze za ni při striktním výkladu zákona považovat. Patříčná úprava zákona je tedy společensky žádoucí a zmírní striktní dopad definice distributora v oblasti, kde daňové delikty z podstaty nehrozí. Na druhou stranu by bylo popřením úspěšné praxe boje proti daňovým únikům jakékoliv snižování v minulosti zavedených kaucí distributora pohonných hmot, přestože by jej určitá část podnikatelské veřejnosti uvítala.

Současná právní norma také vyžaduje zpřesnění definice výdeje pohonných hmot pro vlastní potřebu a také zařízení, kde k tomuto dochází. Na tuto činnost nelze pohlížet jako na provoz veřejně přístupné čerpací stanice a tedy i podmínky pro výdej pohonných hmot pro vlastní potřebu se od prodeje na čerpací stanici objektivně mohou lišit. Zachován by ale měl být princip rovnoprávnosti nakládání s pohonnými hmotami v rámci evidence míst, kde k němu dochází a také evidence objemů hmot v místě manipulovaných. Důvodem není rozsah regulace nad rámec účelnosti, ale možný výkon dozoru státní správy při ochraně trhu, daňového prostředí a environmentálních dopadů. Spravedlivé je také požadovat srovnatelné požadavky na ochranu zdraví, života a životního prostředí na všech místech, kde k manipulaci s pohonnými hmotami ve srovnatelném měřítku dochází. Na výstavbu a provoz jak čerpacích stanic, tak výdejních jednotek, se pohlíží jako na rovnocenně právně regulované. Vztahují se na ně zejména příslušná relevantní ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a rovněž jeho prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů. V rovnocenném postavení jsou i vůči povinnostem stanoveným vyhláškou č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů. Na provoz zařízení, kde dochází k manipulaci s pohonnými hmotami, se pak v odpovídajícím rozsahu, podle druhu paliva, vztahují pravidla zakotvená v technické normě ČSN EN 73 6060 Čerpací stanice pohonných hmot. Na stavby, které vznikly a jsou provozovány podle dosavadních právních předpisů, či se souhlasem k provozování, se pohlíží jako na rovnocenné a nevznikají jim žádné zásadní nové nároky na stavební úpravy podle navrhované novely zákona.

Poslední novela zákona o pohonných hmotách transponovala požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU o podpoře vzniku infrastruktury alternativních pohonných hmot. V tomto transpozičním procesu byl prvně do národní legislativy zakotven

prvek elektromobility a dobíjecích stanic pro elektrická motorová vozidla. S ohledem na skutečnost, že se jedná o zcela nové průmyslové odvětví, nacházející se v dynamické fázi rozvoje nelze očekávat, že by každodenní praxe nevyžadovala postupné úpravy právního rámce. Proto je do návrhu novely zákona zapracováván i požadavek zpřesňující strukturu dat poskytovanou provozovateli dobíjecích stanic pro potřeby státní správy a zprostředkovaně i pro veřejnost. Dřívější verze tyto požadavky neobsahovala, v rámci rozvoje tohoto odvětví a také požadavků na žádoucí usměrňování veřejného povědomí se uplatňují nově.

Navrhované úpravy stávajícího zákona nepředstavují vznik stavu narušujícího zákazů diskriminace, ani nenarušují pravidla rovnosti mužů a žen.

1.4. Identifikace dotčených subjektů

Zásadnější úpravy zákona o pohonných hmotách se podle svého charakteru dotknou specifických skupin subjektů. Charakterizuje je následující tabulka.

Tabulka č. 1

Navržená úprava zákona o pohonných hmotách	Okruh subjektů dotčených úpravou
Výjimka z definice distributora pohonných hmot	Zaměstnavatelé poskytující služební vozidla pro soukromé účely zaměstnancům
Výjimka z definice distributora pohonných hmot	Pronajímatelé vozidel, strojů a zařízení poskytující k těmto i pohonné hmoty
Výjimka z definice distributora pohonných hmot	Vydavatelé a zprostředkovatelé karet pro pořízení pohonných hmot
Výjimka z definice distributora pohonných hmot	Insolvenční správce
Evidence výdejní jednotky pohonných hmot	Vlastníci výdejních jednotek
Evidence pohonných hmot vydaných výdejní jednotkou	Vlastníci výdejních jednotek

Změna struktury dat dobíjecích stanic pro elektrická vozidla pro evidenci státní správou pro výkaznictví	Vlastníci dobíjecích stanic
--	-----------------------------

Vzhledem k charakteru uvažovaných úprav zákona o pohonných hmotách nelze konstatovat, že by některá skupina subjektů z jejich aplikace získala vůči ostatním dodatečný materiální prospěch ve srovnání se současným stavem. V případě porovnání vlastníků výdejních jednotek vůči provozovatelům čerpacích stanic spíše půjde o narovnání vztahů při plnění obdobných, byť ne naprosto totožných, povinností. V případě zaměstnavatelů ani pronajímatelů vozidel, strojů a zařízení dotčených úpravou nelze v přínosu spatřovat hmotný prospěch, jen posílení jejich právní jistoty ve svém oboru podnikání. Totéž platí pro vydavatele a zprostředkovatele karet, kterými je nákup pohonných hmot bezhotovostně realizován. Ani v jejich případě se neprojeví ekonomický zisk měřitelný obecnými pravidly, pokud za něj nepovažujeme skutečnost, že by uvedené subjekty musely plnit neopodstatněné skládání jistot státní správě formou kauce či bankovní záruky podle současně platného právního předpisu – zákona o pohonných hmotách. Vyjmutí tří posledně jmenovaných okruhů subjektů z definice distributora nijak nepoškodí současné distributory, neboť podstata jejich podnikání je odlišná, stejně jako okruh zákazníků, které svou činností oslovují.

Navrhované úpravy zasahující povinnosti státní správy při řešení případů insolvence a konkursní nakládání s majetkem podle jiných zákonů pak nemá dopad na obecnou podnikatelskou veřejnost. Návrhem vynětí konkursních správců z definice distributora je řešena spíše problematika oprávněnosti nakládat s konkursní podstatou bez nutných dalších administrativních opatření.

U majitelů výdejních jednotek můžeme identifikovat přímý dopad navrhovaných úprav v povinnostech zapsání výdejních míst v evidenci čerpacích a dobíjecích stanic a výdejních jednotek. Jedná se o jednorázový akt přihlášení do evidence a sdělení požadovaných identifikačních a dalších zákonných údajů. Pokud nedochází k podstatné změně nahlášených dat v čase, jde o neopakovanou administrativně i časově nenáročnou činnost, ulehčenou jednoznačnou strukturou požadovaných dat a elektronickou formou podání. Vezmeme-li v úvahu, že naprostá většina výdejních míst, nově definovaných v návrhu zákona jako „výdejní jednotky“, je již z dřívější doby v evidenci vedené Ministerstvem průmyslu a obchodu zaevidována jako neveřejné čerpací stanice, dopad na podnikatelskou skupinu je nepodstatný.

V návrhu novely zákona zakotvený požadavek na evidenci vydaných pohonných hmot výdejními jednotkami je kodifikace již dnes běžné praxe. Podnikatelské subjekty si evidenci vedou pro plnění daňových povinností již dnes. Navrhovaná změna jen tuto evidenci zpřístupňuje finanční a daňové správě pro případnou kontrolní činnost. Nejde tedy o povinnost ve věcném smyslu nad rámec dnešní praxe uskutečňované dotčenou podnikatelskou skupinou.

U navrhované úpravy na doplnění údajů evidence dobíjecích stanic o další informace se vychází jednak z upřesňovaných požadavků Evropské komise na strukturu hlášení o budované infrastruktuře pro elektromobilitu, tak i požadavků samotné podnikatelské veřejnosti, která má zájem o přehled svého trhu v detailech rozhodujících pro další rozvoj podnikání.

1.5. Popis cílového stavu

Stav, který lze považovat u předkládaného záměru za cílový, je zvýšení právní jistoty velkého okruhu podnikatelských subjektů napříč celým spektrem podnikatelských odvětví, který se potenciálně při extenzivním výkladu zákona dostává do rizika, že na něj bude pohlíženo jako na konfliktní a permanentně fungující v rozporu s právní normou, jakkoli podstata jeho činnosti nenavozuje situace, které poškozují právo a zájmy státu zakotvené v zákoně. Korekce takového nezaviněného postavení je žádoucí. Současně je naprosto vhodné a oprávněné uspořádání rovných podmínek při nakládání s pohonnými hmotami mezi podnikatelskými skupinami provozujícími čerpací stanice pohonných hmot pro veřejnost a skupinou provozující stanice pouze pro vlastní potřebu resp. potřebu přírodních podnikatelských subjektů. Obě skupiny nakládají s věcně těmi samými typy pohonných hmot, mající stejný ekonomický potenciál, plní stejnou funkci v provozu vozidel a představují stejná rizika pro zdraví, majetek osob a životní prostředí. Není účelné mezi těmito dvěma podnikatelskými skupinami rozlišovat nad rámec rozumných požadavků, daných zejména tím, že jedna skupina slouží obecné veřejnosti a druhá pouze vlastním podnikatelským potřebám. Dostatečné rozlišení tkví v kontrolní činnosti státu, kdy mimo společné zájmy fiskální a daňové u první skupiny ještě zastupuje zájmy spotřebitelů kontrolou kvality prodávaných pohonných hmot. Ostatní povinnosti obou podnikatelských skupin mají být, s ohledem na stejné obchodované komodity, v rozumné míře obdobné.

Oblast elektromobility je nově vznikající podnikatelská činnost, jejíž podstatné rysy jsou předmětem postupného vývoje. Právní rámec je stanoven převážně evropskou legislativou transponovanou do národních předpisů. Cílové stavy právního prostředí vznikají postupně, jak průběžně dochází k rozvoji tohoto podnikatelského oboru a jak vyžadují praktické zkušenosti. Základ právního rámce nakládání s elektrickou energií je zakotven v zákoně č. 458/2000 Sb. (energetický zákon) v platném znění. První právní úprava infrastruktury elektromobility, tedy dobíjecích stanic, byla založena transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 do zákona o pohonných hmotách jeho novelou, vydanou ve Sbírce zákonů pod č. 157/2017 Sb. Zejména s ohledem na požadavky Evropské komise k formátu dat požadovaných po členských státech je nezbytné upravit strukturu evidence dobíjecích stanic pro elektromobilitu, vedenou Ministerstvem průmyslu a obchodu. Navrhované řešení tedy musí reflektovat současné požadavky detailů evidence pro plnění mezinárodních závazků. Dosažení aktuálně definovaného známého cílového stavu není možné bez spoluúčasti skupiny podnikatelských subjektů, které vlastní či

provozují dobíjecí stanice. Přesné údaje nutné pro evidenci nelze získat jinak, než podaným hlášením orgánu státní správy.

Cílový stav, resp. popis jeho jednotlivých atributů, byl formulován obsáhlými konzultacemi uvnitř státní správy, ale zejména se zástupci podnikatelské veřejnosti. Nevyužití příležitosti se k cílovému stavu přiblížit by znamenalo promarněnou příležitost možné nápravy aktuálních nedostatků podnikatelského prostředí a žádoucího posílení právního rámce podnikání v oboru nakládání s pohonnými hmotami.

1.6. Zhodnocení rizika

Rizika plynoucí z neřešení aktuálního stavu lze spatřovat jak v právním, tak věcném ohledu. Různorodý charakter, dopady a zájmy na řešení, v průběhu času praxí nashromážděných problematických oblastí uplatňování zákona o pohonných hmotách, nelze popsat jednoduchým formátem. Liší se z pohledu státní správy a z pohledu podnikatelské veřejnosti. K získání základního přehledu z podnikatelského pohledu slouží tabulka č. 2. Integrální součástí právního rizika je vždy i riziko věcné, což nezbytně nemusí platit naopak. Přesto je logické, že existence věcného rizika a jeho neřešení má dopad do právní odpovědnosti povinných subjektů.

Tabulka č. 2

Oblast rizika z existujícího stavu	Převažující typ rizika privátního sektoru
Nedostatečná definice distributora pohonných hmot - zaměstnavatelé	Právní
Nedostatečná definice distributora pohonných hmot - pronajímatelé	Právní
Nedostatečná definice distributora pohonných hmot – vydavatelé a zprostředkovatelů palivových karet	Právní
Nedostatečná definice distributora pohonných hmot – insolvenční správce	Právní
Nedokonalá evidence výdejní jednotky pohonných hmot	Věcné
Nedokonalá evidence pohonných hmot vydaných výdejní jednotkou	Věcné
Nedostatečná struktura dat dobíjecích stanic pro elektrická vozidla v evidenci státní správou pro výkaznictví	Věcné

Neřešení problematiky výjimek z definice distributora znamená pro zamýšlené skupiny podnikatelské veřejnosti jejich právní nejistotu a v případě extenzivního výkladu zákona možné právní postihy každého jednotlivého dotčeného podnikatele za neplnění povinností distributora, které je v platném právním předpisu řešeno jako přestupek a postihováno podle stejného předpisu finančními sankcemi, pokutami. Z pohledu práva se mimo zákonný rámec v těchto případech ocitají dokonce obě strany každé obchodní transakce, tedy jak prodávající, tak kupující, a v popsanych případech tedy jak zaměstnavatel, případně pronajímatel, tak zaměstnanec, případně nájemce. Rozsah okruhu takto potenciálně ohrožených právnických i fyzických osob nelze kvantifikovat jedním číslem, ale obecně ho lze charakterizovat jako celou skupinu zaměstnavatelů napříč obory podnikání, kteří umožňují zaměstnancům využívání služebního vozidla i pro soukromé účely, a současně všechny zaměstnance pobírající takovou výhodu a dále pak všechny pronajímatele vozidel, strojů a zařízení i jejich nájemce. V podstatě takový okruh zasahuje do všech oblastí národního hospodářství. Skutečnost, že podstata identifikovaného rizika prozatím nepřerostla do plošně celospolečenského problému, není důvodem k jeho neřešení.

Rizika spojená s nedokonalou evidencí podnikatelských subjektů, případně detailů míst a vybavení jednotek, na kterých vykonávají svou činnost, je vhodné eliminovat ze dvou důvodů. První spočívá v zákonné povinnosti státní správy provádět kontrolní činnost a pro tento výkon jí musí být znám definovaný okruh kontrolovaných míst. Jeho adresná známost a velikost pak napomáhá k lepšímu plánování kontrolní činnosti a tím efektivnějšímu využití prostředků na tuto činnost vynakládaných, což nezbytně neznamená požadavek na jejich nárůst. Druhý z důvodů má charakter povinnosti státní správy zasílat objektivní a aktuální informace směrem k strukturám Evropské unie, ale v neposlední řadě i veřejnosti, při nezanedbatelné osvětové a informační roli státu. Zejména nově vznikající odvětví elektromobility přímo vyžaduje pro svůj další žádoucí potenciál dostatek věcně správných dat, která napomáhají při rozhodovacích mechanismech jak rozvoje odvětví ze strany podnikatelské sféry, tak užití veřejnou sférou.

2. Návrh variant řešení

Analýzou skutkového stavu popsaného v rámci kapitoly 1.5, stanovením cílů vedoucích ke snížení, nebo odstranění identifikovaných rizik a zejména na základě konzultací se zástupci dotčených subjektů podnikatelské veřejnosti a státní správy jsou navrženy varianty věcného a právního řešení.

- a) *Nulová varianta*
- b) *Varianta 1* – nelegislativní řešení - jiné než právní předpisy
- c) *Varianta 2* – novela existujícího právního předpisu

a) *Nulová varianta*

Nulová varianta, tedy zachování současného stavu, neřeší odstranění či snížení identifikovaných rizik a nezajišťuje naplnění cílů pro žádoucí změnu aktuální situace. Nulová varianta ponechává ve stavu právní nejistoty velký okruh subjektů privátní sféry i jejich zaměstnanců. Současně nezajišťuje srovnatelné podnikatelské prostředí pro subjekty provozující veřejně přístupné čerpací stanice se subjekty nakládajícími se stejnými pohonnými hmotami pro potřebu vlastní a spřízněných právnických osob. V neposlední řadě nezlepšuje nástroje státní správy na efektivní využití prostředků pro výkon kontrolní činnosti dané příslušnými právními předpisy a vedení objektivně správné agendy na podporu nově vznikajícího odvětví elektromobility v dopravě. Nevede také k naplnění povinností plynoucích z právních předpisů vyšší právní síly, tedy legislativy EU.

b) *Varianta 1* – nelegislativní řešení - jiné než právní předpisy

Varianta 1 je možné postupně přijímání jiných než právních předpisů exekutivou nebo samosprávou, které by specifikovaly povinnosti subjektů vedoucí k odstranění identifikovaných rizik a přiblížení se požadovanému cílovému stavu. V průběhu konzultací zástupců veřejné správy bylo naznačeno, že to je také cesta k řešení rizik a dosažení některých cílů. Proto je tato varianta součástí hodnocení dopadů regulace. Objektivně je nutné uznat, že právní síla jiných než legislativních předpisů není dostatečná k tomu, aby efektivně zajistila snížení či odstranění rizik a nastolení cílového stavu. Jiné než právní předpisy, jakými jsou například pracovní instrukce, interní pokyny a formuláře, nemají právní sílu a tedy vymahatelnost zákona. S ohledem na skutečnost, že tyto předpisy jsou vydávány samostatně zvlášť jednotlivými orgány státní správy a samosprávy, k dosažení cílového stavu a odstranění rizik je zapotřebí přijetí celého souboru takových předpisů. Jeho vznik je podmíněn důslednou věcnou a časovou koordinací práce všech dotčených resortů, jinak není možné eliminaci rizik i dosažení cílového stavu zajistit. Časová či věcná nesourodost celého souboru jiných než právních předpisů nevede k naplnění cílů. Nižší právní síla jiných než právních předpisů znamená i nižší stupeň vymahatelnosti, tedy opět riziko nenaplnění cílů.

Nelze vyloučit ani situaci, kdy by některé kompetence veřejné správy upravené současným právním předpisem byly nově stanoveny v těchto předpisech jiným orgánům, což může způsobit kompetenční nesoulad a spory.

c) *Varianta 2*

Varianta novely existujícího právního předpisu v sobě skrývá potenciál naplnění cílů identifikovaných v průběhu konzultací a podstatnou eliminaci popsanych rizik. Charakterovým rysem varianty 2 je vysoká právní síla, vymahatelnost i stanovení nedělitelných práv a odpovědností jak na straně podnikatelské veřejnosti, tak státní správy. Varianta 2 nabízí formát plošného, srozumitelného, časově jednotného a věcně zaměřeného řešení, akceptovatelného a zejména proveditelného všemi dotčenými subjekty. Tato varianta nezakládá nové kompetence veřejné správy.

2.1. Přizpůsobení variant regulaci a její vynucování

Nulová varianta – nepřináší novou regulaci a nemění způsob ani mechanismus vynucování již existujících povinností, nevede však k naplnění cílů.

Varianta 1 – nutně znamená pokus o přenos regulace z existujícího právního předpisu na předpisy jiné než právní síly. Znamená rovněž vyšší administrativní zátěž na straně státní správy i podnikatelských subjektů způsobenou novým počtem předpisů a do nich případně přenesených povinností, které by měly vést k naplnění jednotlivých cílů, a to vše při snížené možnosti vynucování, dané samotným charakterem jiných než právních předpisů. Varianta 1 může, za popsanych okolností, směřovat k dosažení pouze limitované úrovně cílů a snížení úrovně některých rizik, pro jejichž řešení může uplatnit kompetenci jednotlivý orgán veřejné správy.

Varianta 2 – v sobě přináší definované zákonné povinnosti dotčených subjektů. Reguluje požadavky na chování zejména podnikatelských subjektů v části evidenční povinnosti, jejíž důležitost pro naplnění cílů je reflektována v sankční části zákona. Administrativní zatížení v tomto případě není regulací ve smyslu slova, neboť věcně obdobná evidenční povinnost již existuje, nebo je dobrovolně praktikována. Pro velkou skupinu dotčených subjektů naproti tomu přináší posílení právní jistoty a to zcela bez prvků nové zatěžující regulace podnikatelského prostředí či zvýšené administrativy nebo nákladů.

Z provedené analýzy plyne, že Nulová varianta nevede k naplnění cílů a je z dalšího hodnocení vyřazena.

3. Vyhodnocení nákladů a přínosů

3.1. Identifikace nákladů a přínosů

Charakter kroků, které vedou k naplnění cílů a eliminaci identifikovaných rizik je z jejich podstaty diverzifikovaný. U těch kroků, bez ohledu na variantu k jejich dosažení, které

znamenají posílení právní jistoty dotčených skupin nelze jednoznačně hovořit o nákladech. Také jejich přínos lze definovat pouze jako potenciální nevynaložení nějakých prostředků. A to prostředků buď přímo spojených s naplněním požadavku zákona při jeho extenzivním výkladu, nebo prostředků na případnou obhajobu (myšleno soudní) právního postavení.

U kroků vedoucích k dosažení cílového stavu v oblasti evidence subjektů nakládajících s pohonnými hmotami formou výdeje lze odhadnout náklady na takový jednorázový úkon. Přínos ze zkvalitněné evidence je pouze na straně veřejné správy pro lepší výkon jejich odpovědností. Data získaná z evidence míst, na kterých se pohonné hmoty pouze vydávají, tj. výdejních jednotek, jsou totiž z důvodů na straně zákona neveřejná.

U nové struktury dat při evidenci dobíjecích stanic jsou náklady obdobné jako u předchozího případu, tedy jednorázový administrativní úkon provedený prostřednictvím elektronické komunikace. Přínosy pro státní správu mají charakter přesnějšího přehledu o rozvíjejícím se odvětví a možnosti správněji plnit reportní povinnost směrem k orgánům EU. Pro dotčené subjekty aktivní v novém odvětví znamená koncentrace a zpřístupnění dat pomůcku při rozhodovacích procesech dalšího rozvoje sítě dobíjecích stanic, zejména pak při volbě lokalit pro další nabízené služby. Aktuálně je taková datová základna suplována individuální nesystémovou privátní činností jednotlivých subjektů vlastními silami.

3.2. Náklady

Nulová varianta - vyřazena

Varianta 1

Náklady na realizaci této varianty jsou reprezentovány zejména nutným vznikem jiných než právních předpisů. Protože vznik, tedy počet, forma, zaměření a i rozsah upravovaných oblastí by byl z převážné části v kompetenci jiných orgánů veřejné správy než předkladatele RIA, není možné náklady kvantifikovat. Kvalitativně se jedná o náklady na provedení analýz, návrh nového či upraveného předpisu, náklady jeho projednání a zveřejnění. Součástí by byly i náklady na interní zaškolení odpovědných osob pro dosažení jednotného porozumění a výkladu napříč organizací. Tyto náklady by se musely vynaložit opakovaně při tvorbě každého samostatného jiného než právního předpisu.

Náklady dotčených subjektů nelze bez znalosti obsahu návrhu jiného než právního předpisu jeho vydavatelem definovat.

Varianta 2

Náklady na realizaci této varianty se odvíjí od jejího vzniku, tedy analýzy, projednání a zveřejnění. Protože vznik varianty 2 tvoří pracovní náplň existující organizační struktury zpracovatele, jsou náklady jejího vzniku již součástí nákladové struktury a nepředpokládají se náklady dodatečné či vyvolané. Rovněž při implementaci varianty 2 a vynucování jejího plnění je uvažováno se zabezpečením pouze s existující organizační strukturou, tedy bez

navýšení lidských zdrojů a jejich nákladů. Zvýšení rozsah kontrolní činnosti veřejné správy se také neuvažuje, tedy ani náklady na její provádění.

Pro dotčené subjekty privátní sféry varianta 2 přináší pouze omezený rozsah nových povinností, který je směřován výhradně k evidenci výdejních jednotek či doplnění evidovaných dat u čerpacích a dobíjecích stanic. Protože se v obou případech jedná o prakticky jednorázový úkon, lze náklady na pořízení a konsolidaci potřebných dat odhadnout v úrovni 4-6 pracovních hodin jedné osoby. Není předpoklad, že by bylo nutné pro provedení této činnosti zvyšovat počet zaměstnanců dotčeného subjektu a práce bude vykonána v rámci současné organizační struktury. Pokud by měly být náklady přesto vyčísleny, pak při průměrné mzdě za rok 2017 v ČR ve výši 29 504 Kč/měsíc (veřejně dostupná data) a zákonné pracovní době, takový úkon reprezentuje jednorázově náklad ve výši 833 Kč u podnikatele na provedení požadovaného úkonu.

Náklady povinných subjektů při vedení evidence vydaných pohonných hmot se neuvažují, neboť podle informací, které poskytly zejména jejich profesní svazy a asociace, subjektů které se touto činností zabývají, je vedení takové evidence dnešní běžnou praxí. Úprava zajišťující možnost kontrolních orgánů do evidence nahlédnout další náklady nepřináší.

3.3. Přínosy

Nulová varianta - vyřazena

Varianta 1

Přínosy z implementace varianty 1, podobně jako náklady, není možné objektivně kvantifikovat. Není znám rozsah, zaměření, účinnost, působnost a dopad případných podzákoných předpisů, které by musely být zpracovány. Není zcela zjevný přesný okruh jejich zpracovatelů. Přínosy této varianty by jistě nebyly v celém okruhu řešení rizik, zejména těch, kde povinnost subjektů privátní sféry je dána zákonem a nelze ji podzákonnou formou zmírňovat.

Varianta 2

Implementace varianty 2 znamená již v dřívějších kapitolách zmiňované posílení právní jistoty velkého okruhu subjektů privátní sféry i zaměstnanců. Právní jistota, že subjekty nebudou při extenzivním výkladu povinny podstoupit registraci jako distributoři pohonných hmot, může být nepřímou vyjádřena jako nevynaložení zákonem určených nákladů. Existující právní předpis předpokládá, že distributor pohonných hmot provede svou registraci u příslušného orgánu státní správy, přičemž nedílnou součástí registrace je i složení kauce ve výši 20 milionů Kč. V odůvodněných případech, kdy distributor se složenou kaucí působí na trhu minimálně 3 roky, objem jím obchodovaných pohonných hmot nepoklesne pod úroveň nižší než 300 000 litrů kvartálně a nepřesáhne 3 000 000 litrů

kvartálně a současně při zachování všech ostatních podmínek registrace, je možné dosáhnout snížené výše kauce v hodnotě 10 milionů Kč. Kauci lze nahradit bankovní zárukou ve stejné nominální výši. Cena za vystavení bankovní záruky se liší podle vztahů subjektu s relevantní bankou a může dosáhnout až půl milionu Kč za kalendářní rok. Obvykle platí, že čím menší subjekt, tím vyšší úroková sazba. Ta se pohybuje v úrovni 0,4% (u subjektů největších) až po 3% (u subjektů malých).

Přínosy varianty 2 v případech, kdy je upravována evidenční povinnost výdejních zařízení, zpřístupnění evidence výdeje pohonných hmot či upravena struktura dat z dobíjecích stanic pro elektromobilitu, jsou zaznamenány zejména na straně veřejné správy. Zpřesnění registru a dat evidovaných subjektů nese potenciál efektivnějšího systému kontrolní činnosti, případně přesnější obsah povinných zpráv vůči EU. O využití získaných dat pro osvětovou práci v oblasti elektromobility a jejího dalšího rozvoje podpořeného zveřejňováním objektivních údajů bylo pojednáno v předchozím textu např. v kapitole 1.6.

3.4. Vyhodnocení variant

Jak vyplývá z kapitol návrhu variant a identifikace nákladů a přínosů, dosažení cílového stavu není prvoplánově měřeno fiskálními ukazateli. Také při eliminaci rizik identifikovaných v průběhu konzultací se zástupci privátní i státní sféry není základní prioritou úspora přímých nákladů či získání kvantifikovatelných přínosů nad rámec současného stavu. Charakter navrhovaných opatření je především v získání větší právní jistoty v oboru svého podnikání pro velkou skupinu subjektů, v případě prodeje a výdeje pohonných hmot pak posílení rovnosti skupin subjektů, které takto s pohonnými hmotami nakládají.

Vyhodnocení jednotlivých možných variant se tedy soustředí na to, jakým způsobem jsou schopné eliminovat celý rozsah identifikovaných rizik a zda vedou k naplnění cílů, stanovených zejména konzultacemi s profesními zástupci širokého okruhu dotčených subjektů.

Vyhodnocení zahrnuje i možnou rychlost a komplexnost uplatnění dané varianty, obecně - proveditelnost.

4. Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

Nulová varianta - vyřazena

Obě uvažované *varianty 1 a 2* byly komplexně posuzovány z hlediska jejich nákladů, přínosů, proveditelnosti, časového aspektu, plnění cílů, dopadů do státního rozpočtu a dalších atributů.

Z předchozích kapitol vyplývá, že nejvhodnější pro uskutečnění záměru a naplnění cílů identifikovaných při konzultacích zejména se zástupci podnikatelské veřejnosti je *varianta 2*.

U zvolené varianty byly rovněž hodnoceny širší vlivy a bylo konstatováno, že:

- nemá negativní dopad na státní rozpočet, nemá negativní dopad do sociální oblasti včetně dopadů na rodiny, specifické skupiny obyvatel sociálně slabých, se zdravotním postižením či národnostní menšiny. Navrhované kroky se takových skupin vůbec nedotýkají a zamýšlené změny v podnikatelském prostředí na ně necílí,
- uvažované řešení pro zlepšení současného stavu nemá dopad na zákaz diskriminace, na rovnost práv žen a mužů ani nezakládá korupční rizika, tedy nemá dopad na míru korupce,
- bezpečnost, nebo obrana státu, zájmy zpravodajských služeb a bezpečnostních sborů či armády navrženou variantou řešení nejsou v žádném případě dotčeny, uvažované úpravy na tuto oblast nemají žádný vliv a nezakládají pro ni aktuální ani budoucí riziko,
- pozitivní dopady pro zaměstnavatele i zaměstnance při posílení právní jistoty podnikatelského prostředí pak tvoří podstatnou část cílů úpravy, jak opakovaně v textu zmiňuje toto hodnocení. Současně pozitivní vliv dopadá do oblasti podnikatelské sféry zaměřené na pronájem vozidel, strojů a zařízení a také vydavatele a zprostředkovatele palivových karet, jejichž prostřednictvím dochází k pořízování pohonných hmot bezhotovostní formou.

Ochrana soukromí a osobních dat podléhá existujícímu právnímu rámci. Evidence dat, a to i nově pořízovaných, se řídí příslušnými právními předpisy evropského práva i národní legislativy. Ochrana dat při správě je zajištěna stejným mechanismem aplikovaným na již existující soubory zpracovávaných dat dotčenými orgány veřejné správy. Nevznikají nová rizika při nakládání se zákonně pořízovanými daty.

5. Implementace doporučené varianty a vynuucování

Zavádění navrhovaných úprav do praxe bude pak následně monitorováno v rámci přezkumu účinnosti. Odpovědným orgánem je Ministerstvo průmyslu a obchodu, přičemž využije zkušenosti i jiných spolupracujících resortů, zejména Ministerstva financí.

Pro implementaci není nutné přijmout žádný další prováděcí předpis. Práva a povinnosti jednotlivých dotčených subjektů i orgánů veřejné správy jsou v návrhu novely dostatečně specifikována.

Kontrolní mechanismy určenými orgány pak mají docílit účinné vynuucování uložených povinností a tedy přiblížení se cílovému stavu. Nedochozí k navýšení požadavků na rozsah

kontrol, pouze se vymezuje okruh kontrolovaných subjektů a ten zahrnuje i vlastníky výdejních jednotek.

Navrhované úpravy pak v zájmu spravedlivého posuzování rozsahu a dopadů neplnění povinností ukládají subjektům sankce obdobným způsobem, nenarušujícím pravidlo „za stejný přestupek stejná sankce“.

Při samotné implementaci se uvažuje i s aktivním přístupem podnikatelské veřejnosti, protože podstatná část navrhovaných úprav vzešla z jejich vlastních požadavků a jsou navrženy k jejímu prospěchu.

6. Přezkum účinnosti regulace

Jako perioda přiměřená pro přezkum účinnosti implementovaných opatření a pro zhodnocení pokroku při dosahování cílů se doporučuje doba 2 let. Tato perioda je dostatečná pro shromáždění potřebného objemu dat relevantních pro přezkum účinnosti a podnětů od dotčených subjektů a zároveň dostatečně krátká na to, aby nedošlo k přehlcení systému velkým objemem nových podnětů a navrhovaných změn plynoucích z podnikatelské činnosti.

Délka přezkumné doby bere rovněž v úvahu skutečnost, že obsahem úprav je nové a dynamické odvětví elektromobility pro dopravu, kde lze v tomto časovém horizontu předpokládat nashromáždění většího objemu dat z denní praxe.

7. Konzultace a zdroje dat

Uvažované změny a zejména cíle návrhu byly konzultovány s následujícími organizacemi a společnostmi:

Státní orgány:

Ministerstvo financí

Ministerstvo dopravy

Ministerstvo pro místní rozvoj

Ministerstvo zemědělství

Ministerstvo životního prostředí

Česká obchodní inspekce

Profesní svazy a asociace:

Česká asociace petrolejářského průmyslu a obchodu (ČAPPO)

Unie nezávislých petrolejářů ČR

Český plynárenský svaz

Česká bioplynová asociace

Svaz podnikatelů ve stavebnictví

Zemědělský svaz České republiky

Konzultace s profesními svazy a asociacemi předcházela vlastní přípravu návrhu novely zákona a v jejich rámci byly diskutovány zejména ty oblasti, které považovaly profesní svazy za vhodné se jim v rámci přípravy novely zákona věnovat. Zejména po předchozí novele zákonem 234/2013 Sb., kterým byl zaveden institut distributora pohonných hmot, a následnou novelou 157/2015 Sb., kterou byly některé podmínky pro výkon činnosti distributora změněny nálezem Ústavního soudu, část podnikatelské veřejnosti vyvíjela snahu definice distributora revidovat. Zkušenost z praxe potvrdila oprávněnost některých požadavků a těm bylo v návrhu vyhověno a to včetně požadavků subjektů, jejichž činnost spočívá ve vydávání a zprostředkování palivových karet, které jsou v procesu prodeje pohonných hmot z čerpacích stanic využívány jako bezhotovostní platební prostředek. Z podstaty není možné jejich činností páchat daňový přestupek. Dále byly kladně posouzeny připomínky zástupců zaměstnavatelů, kteří nabízejí svým zaměstnancům použití služebních vozidel i pro soukromé účely a dále podnikatelům pronajímajícím vozidla, stroje a zařízení, přičemž pohonné hmoty jsou součástí nájemního vztahu.

Ne ve všech případech bylo možné akceptovat návrhy činěné zástupci podnikatelské sféry. Požadavky okruhu podnikatelů na změkčení pravidel vyhodnocování kontrolních vzorků kvality pohonných hmot nebylo možné akceptovat. Limity pro plnění kvalitativních ukazatelů pohonných hmot jsou stanoveny oborovými mezinárodními normami platnými v EU, a tedy i České republice a není v zájmu ostatních podnikatelů a zejména konečných spotřebitelů, povolit odchylky od norem, jakkoli v případě některých parametrů, jakým je například překročení tlaku par uhlovodíků, se v zásadě nejedná o situaci, která by bezprostředně ohrožovala zdraví či majetek osob. Přesto je jednotné dodržování stanovených parametrů nezbytné.

Konzultace s profesními svazy a asociacemi probíhaly až do samotného konce přípravy textu novely zákona. Ve své závěrečné fázi pak byl konzultační proces zaměřen pouze na řešení některých specifických problémů souvisejících s praxí využívání pohonných hmot ve stavebnictví a v zemědělství, proto byly tyto problémy konzultovány se svazy a asociacemi z této oblasti. Současně byly profesní svazy vyzvány k předložení připomínek k materiálu vloženého do e-KLEP, jakkoli se jedná o opominutelná připomínková místa.

8. Kontakt na zpracovatele RIA

Ing. Pavel Šenych
vedoucí oddělení kapalných paliv
Ministerstvo průmyslu a obchodu
tel. 224 853 145
e-mail: senych@mpo.cz